

Rohkea tuo Remeksen poika. Minua yli vuoden nuorempi. Tanssii joka pelin. Olisi mukavaa liukua ympäri lavaa, pidellä tyttöä sylissä. En vaan uskalla. Sonkakosken tanssilavan lattiaa kehutaan hyväksi, koivulankkua. Kuusikymmenluvulla järjestetään tansseja kotikylälläni kesäisin kaksi kertaa viikossa. Elokuviakin näytetään. Käymme katsomassa kaikki Pekka ja Pätäkä-elokuvat. Oppikouluajan asun viikot mummolassa, Vänninmäellä. Nukun mummoni kanssa peräkammarissa. Maatalossa on myös kaksi enoani, poikamiehiä. He ovat kovia työmiehiä ja hiihtävät kilpaa. Mummolasta on matkaa pari kilometriä viitostien varteen, kouluautolle. Mummo on kovin tarkka läksyjenluvusta. Jos haluan mennä naapurin pojan luokse kylään, on kysyttävä lupa. Olen hyvin ujo. Tottelen mummoa. Oppikoulu alkaa yksitoistavuotiaana ja mummon kanssa yhteiselo päättyy abikevättä ennen vuoden 1968 lopulla. Kesät olen kotona maatoissa. Iltaisin urheilemme, kalastamme, pelaamme lentopalloa. Kun ikää karttuu, käyn mielelläni 4H-kerhoilloissa; siellä voi liehakoida tyttöjä. Käymme ennen rippikoulukesää 1965 seuraamassa aidan takaa tansseja. Lavan omistaa työväenyhdistys. Järjestysmiehinä on tuttuja miehiä, kuten Saarelaisen Kalle, Harjun Etti, Likomäen Väinö, Partasen Erkki ja Patrosen Paavo. Siististi puettuja herrasmiehiä, kellohameisia hyvin meikattuja naisia saapuu tansseihin. Väki käy ulkona tupakalla, ulkokuusissa, ryypyllä tai muuten lähempää tuttavuutta hieromassa. Muutamilla miehillä on varmaan metsässä viinapullo jemmassa, koska askel on hilpakka ja naama punoittaa. Ollessani viisitoistavuotias rohkeiden mieleni, ostan pääsylipun, menen sisälle muutaman samanikäisen pojan mukana. Katselen uteliaana, ujosti ja kaihoisesti, kun kansa tanssii. Käymme jopa Pajakallion tanssilavalla Sonkajärvellä tarkkailemassa tanssimista ja tyttöjä. Vanhempi veljeni Aimo tilaa tanssiopasvihkosen. Kirjasessa on esitetty askelkaavioin tavallisimpien tanssien kulku. Yritän numeroiden mukaan askeltaa. Vaikeaa on, ei ole musiikkia. En tule hullua hurskaammaksi. Seuraavana talvena harjoittelen tanhuamista Vänninmäen nuorisoseurassa. Mummo antaa luvan, enojeni suosituksesta, käydä koululla kerran viikossa muiden tanhuajien mukana; nuorisoseurathan edistävät tervettä ja raitista elämäntapaa. Tanhuharjoitusten jälkeen laitamme levysoittimesta tulemaan tangomusiikkia. Tapailimme askeleita. Pikkuhiljaa tajuan rytmin merkityksen: hidas, hidas, nopea, nopea. Välillä pyörähtelemme valssia. Taito ja varsinkin rohkeus kasvaa. On ihmeen mukava talsia tangon tahdissa, varsinkin Irjan kanssa. Lämmin syli, kaunis hymy. Seuraavana kesänä käyn seurakunnan järjestämän leiririppikoulun. Lupa eukon ottoon on saatu, kuten sanottiin. Muutaman tanssireissun kokoon vielä rohkeutta urotekoon, naisen hakuun. Koittaa kaunis kesäpäivä heinäkuun alkupuolella. Sain enoltani kesällä farkut ja T-paidan. Kaverini Eero kehuu niiden olevan tyylikkäät. Mikä jottei, Helsingistä tuodut vaatteet. Pesen tanssiasuni päivällä koskessa; ehtivät kuivua illaksi. Ollin yhtye soittaa Sonkakosken lavalla, solistina Maija Palviainen. Kävelen kaverien mukana lavalle, vakaa tarkoitus aloittaa tanssiminen, nyt tai ei koskaan. Tarkkailen tilannetta pari tuntia. Käyn muutaman kerran kävelemässä miesten mukana ja katsastan naisrintamaa. Monta tuttua tyttöä. Voi että ovat somia ja hymyilevät rohkeasevasti. Lopulta kajahtaa: Aavan meren tuolla puolen. Mikä iskevä ja niin hempeä kappale. Nyt mennään, eikä peräännytä. Liisa seisoo naisrintuoksessa. Hänen kanssaan on ollut puhetta, että voisin hakea tanssimaan. Astelen miesten joukossa. Jännittää. Päilylen ujosti ympärilläni ja havaitsen tutun tytön Ryhälänmäestä, Kaijan. Hymyilen hänelle. Hän tulkitsee sen hakemiseksi ja astelee käsipuoleeni. Niin jäi Liisa katselemaan; sinne vietiin poikaa. Erreyksestä huolimatta tangon askellus sujuu mukavasti. Saan jopa muutaman sanan sanottua. Onnen tunne on suuri. Olen tanssinut! Samana iltana tanssin vielä muutaman kappaleen. Haen Liisaa onnistuneesti viimeiselle valssille, jolloin hän huomauttaa, ettei tainnut se ensi haku onnistua suunnitelmien mukaan. -Höpö, höpö. Kyllä minä Kaijaa hain ihan

tarkoituksella, vakuutan. Tämähän on melko helppoa, eikä enää jännitä kuin ihan somimmilleen. Seuraavana sunnuntaina on taas tanssit Sonkakosken lavalla. Olemme pyhäpäivän Ristolan litan heinätöissä Toivakolla, Mustinniityllä. Puhun innoissani illan tansseista ruokatauolla. -Mikä hinku sinulla on sinne, kun et tanssikaan, kysyy Patrosen Kauko. -Kyllä on tullut veivattua tankoo ja niin olis tänäkin iltana tarkotus, sanon rehvakkaasti. Alan käydä tansseissa Pajakallion ja Sonkakosken lisäksi myös Raudanjoella ja Takkomäellä. Matka sujuu polkupyörällä tai mopolla. Voe tokkiisa niitä aikoja: minihameet ja kristussandaliit tytöillä. Oli se jännää, uuden kokemista. Sonkakosken lavalla järjestetään edelleen tansseja muutaman kerran kesällä. Huvipaikan omistaa nyt Sonkakosken nuorisoseura. Tervetuloa tanssijat kokemaan aitoa maaseudun lavatunnelmaa. -aku-